

Jane Banksová

MILUJI

KASKADÉRA

Jane Banksová

MILUJI KASKADÉRA

Jane Banksová

MILUJI KASKADÉRA

© Jane Banks, 2012

Translation © Judita Košátková, 2012

Picture on cover: © Thinkstock.com, 2012

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-80-0

(*PROLOG*)

Pozoroval ji, jak tančí.

Rukama se téměř dotkla země, pak ladný půlobrat, načež zdvihla nohu vysoko nad hlavu a potom se obrátila o sto osmdesát stupňů a provedla výpad tak, jak ji to učil. Nad ní se tyčilo jen obrovské, právě zapadající slunce a povíval chladný dech vánku od Fort Peck Lake. Její sestava „Cesty zlaté rybky“ neboli umění Capoeira aché byla už téměř bezchybná. Jednalo se o brazilské bojové umění, syntézu tance a tradičních afro-asijských bojových škol včetně kung-fu, japonského aikida a karate, založených na pohybu těla bez hranic.

Přitáhla si vzápětí nohu až k bradě a svůdně se zhoupla v bocích, naznačujíc seknutí šavlí, a její cop, černý jak havraní křídla, se jí svezl téměř až na udusanou hlínu prašné cesty.

Uvědomil si možná poprvé, jak moc ji miluje. Byl smířený s tím, že ho jednou opustí jeho staří rodiče, jako v mládí opustil on je, když se rozhodl opustit rodné hnízdo poblíž jezera Fort Peck Lake, kde strávil mládí a zatoužil „dobýt svět“.

Ale nikdy by si nedokázal představit, že by ho opustila ona. Cítil, že tak velkou prázdnotu by nic nezaplnilo a nebavilo by ho žít. Myslel si, že všemu naučil on ji, ale ve skutečnosti učila ona jeho. Užívat si každý společný okamžik, nesmát se pověrám a kouzlům šamanů, síle amuletů...

Podíval se na svou levou ruku, kde měl od ní uvázaný náramek z jejích vlasů, ozdobený barevnými korálky, aby se mu vyhybalo všechno zlé.

A zatím se to opravdu vyplňovalo.

Skutečně byl zasažen hloubkou svých citů a už zapomínal na tváře ostatních milenek. Bledly, ztrácely se v mlze zapomnění a lhostejnosti. Ona pro něho nebyla jen milenkou, ale skutečnou družkou, tygřicí, stojící mu po boku za každé situace. I kdyby se stalo cokoliv, věděl, že ho najde a nenechá ji lhostejnou jeho chvilkové selhání. On by pro ni udělal totéž, položil by za ni život, kdyby to bylo nutné. Ale nikdy se o tom nebavili, protože mu řekla, že ví všechno, co se jí chystá říci, že to našla už dávno na dně jeho duše a že se to nehodí.

Dokončila svou sestavu Capoeira aché téměř už za šera a pomalu kráčela k němu. Našlapovala ladně jako šelma, on upřel pohled na svůdnost jejích boků. Štíhlé nohy měla opálené do bronzova a celá budila dojem překrásné pohybuující se sochy Bohyně.

Došla až k němu a sklonila se, aby ho políbila. Byly chvíle, které společně trávili beze slov. I to ho naučila, že za mnoha slovy se skrývá chudoba myšlenky.

Zadívala se mu zblízka do očí a on v nich uviděl mír. Měla hluboké, překrásné oči, které zdědila po své babičce, indiánce z téměř vymizelého kmene Arapahů, žijících dří-

ve na severu Montany. Nyní žila sama v nedaleké stejnojmenné indiánské rezervaci Fort Peck.

„Je už chladno,“ protrhla téměř posvátné ticho tohoto kousku země. „Jaro ještě nemá sílu otevřít květy stromů.“

„Ty jsi to řekla tak krásně,“ usmál se na ni a dodal: „Měla bys při cvičení, když provádíš výpad, zároveň sledovat nejen linii kopu, ale celý prostor kolem sebe. To když je útočníků víc, a s tím musíš v Capoeira aché vždycky počítat.“

Přikývla a povzdychla si. „Nikdy nebudu tak dobrá jako ty.“

„Miláčku, ty *jsi* výborná. Zvládla bys i více necvičených útočníků. Takhle se o tebe nemusím aspoň tolik bát. Vždyť víš, že jsi to nejcennější, co mám.“

„Nemluv tak, čas všechno mění,“ vstala prudce a on zmlknul.

Pozoroval ji, jak si navléká na krk ochranné amulety a prsten od něho. Toužil jí proniknout nejen při milostných hrátkách, ale i duchem, přičemž narážel na hloupost konzumního života, na který byl zvyklý, než poznal ji. Přímo se mu vpalovalo do srdce, jak šetrní byli indiáni ke své zemi, dříve než byli poraženi a zatraceni. A snad pro vleklé boje indiánů, kteří se nemínili vzdát své svobody při nájezdech osadníků, se po Montaně dodnes prohání stáda bizonů, velká turistická atrakce současnosti.

„Co ti zase přelítlo přes pršáček?“ řekl a strhl ji k sobě. Usmála se a řekla rozmarně: „Už je mi vážně zima, pojďme domů.“

„Zahřál bych tě,“ šeptl jí do ucha a jemně ji hryzl do ušního lalůčku. Smála se a kočkovali se jak mláďata. Nakonec svolila k mazlení a jejich touha je vedla na pokraj

rozkoše, dříve než ohnivý kotouč slunce zcela zapadl...
a oba věděli, že i kdyby svět v tu chvíli skončil, nežili mar-
ně, protože vědomí lásky je nesmrtelné.

(*KAPITOLA I.*)

Vzbudila se brzy, už za úsvitu, a pročešávala si dlouhé, jako noc černé vlasy, které potom štíhlými prsty umně splétala do tlustého copu. Ještě si oblékla halenu a džíny, načež vyběhla ven před srub. Nebyla to ale žádná zálesácká chatka, pro Avu a celou rodinu Fullerovu to byla skutečná pevnost, tyčící se hrdě nad neosídleným, hornatým krajem.

Ava dala najíst otcovu bernskému salašnickému psovi Louovi a pak s ním chvíli dováděla. Házela mu klacky dolů ze stráně, až měl ve svých psích očích plamínky smíchu. Když se zadívala dolů na potůček vinoucí se kolem jejich domu, vzpomněla si na dobu, kdy jako malá posílala dolů po proudu loďky z kůry a představovala si, že doplynou až do moře. Byla prostřední ze tří sester Fullerových a otec ji měl nejraději, zatímco zesnulá matka preferovala benjamínka rodiny, Ritu - snad proto, že se neustále v dětství držela její sukně. Zato Avu a nejstarší ze sester, Mabel, vzrušovalo vše, co bylo za hranicemi jim doposud známého světa kolem srubu.

Když bylo Avě pět let, řekl jí jednou otec: „Holčičko moje, chtěla bys se mnou do města? Prý tam nějaký kaskadér na motorce bude přeskakovat přes šest aut... blázen,“ rozesmál se kašlavě, zahodil špačka doutníku a udusil ho špičkou boty. „Ale mámě, ty ani muk!“ dal si prst před ústa a pak naznačil, že si je uzamkl.

Když dojeli na místo, malé Avě tenkrát zářily oči vzrušením. Tolik lidí pohromadě ještě nikdy neviděla a nebála se s otevřenou pusou protlačit až do první řady, zatímco její otec nakupoval a smlouval cenu za telecí maso. Spoléhal na to, že si jeho dcerka poradí a setkají se u jeepu.

Ava viděla motorkáře, ještě pouhého mladíka s delšími, vlnitými vlasy a zářícím úsměvem, jak vybírá do klobouku peníze od diváků, těšících se na jeho kousek, a dcera Franka Fullera mu do něj hodila peníz, co dostala na čokoládu.

„Děkuju, cvrčku,“ pohladil ji krátce po hlavě a ona si zapamatovala jeho pohlednou, sympatickou tvář. Kdyby mohl nahlédnout do jejího dívčího srdíčka, pochopil by, že se do něho v tom jediném okamžiku plaše zamilovala. Něčeho takového jsou schopny jen ženy.

„Dámy a pánové, teď se pokusím přeskocit těchto šest aut!“ zvyšoval mladík napětí a začal túrovat stroj. Rozjel se po připravené rampě a přenesl se hravě s motorkou na druhou stranu. Tam mu ale stroj podklouzl a on si sedřel kalhoty na kolenou i s kůží.

„To nic,“ vstal okamžitě a odcházel ke svému karavanu. Teprve když byl z dohledu diváků, začal mírně pokulhávat.

Ava ho spatřila ještě jednou, když si v zákoutí přepočítával peníze. Potom už musela jít vyhledat svého otce a odjeli zpátky do svého „orlího hnízda“.

Byl to snad nejsilnější zážitek celého jejího dětství.

Tak vyhrčené emoce v ní dokázalo vyvolat jen to, když se směla s Mabel zúčastnit lovu. Učily se našlapovat tak tiše, aby se mohl otec přiblížit až k jelenovi na dostřel. Pohybovat se hluboko v lese bylo nebezpečné, protože se v Montaně nachází nejvíce medvědů grizzly z celých USA.

Proto v pubertě koupil ovdovělý Frank Fuller každé ze svých dcer pušku a učil je mířit na sklenice a plechovky.

Zatímco Ritu ani Mabel to moc „nebralo“, dospívající Ava dokázala střilet celé hodiny, až sestřelila cokoli od kudkoli. Proto se směla ve svých čtrnácti letech zúčastnit, jako vůbec jediná žena, lovu na medvěda.

Cítila příval adrenalinu stejně jako tenkrát, když přihlížela kaskadérskému kousku neznámého mladíka... Měla jeho obrázek ukrytý hluboko v srdci, ale nikomu o tom neřekla, protože věděla, že je to zbytečné a nikomu by ten pocit nedokázala předat.

Po dlouhých hodinách vystopovali medvědici s medvíďaty a chtěli ji nechat na pokoji, ale bylo už pozdě, protože si jich všimla a vyrazila směrem k lovcům. Ozvala se salva z pušek a medvědice se překulila na bok. Nehýbala se a kolem ní se batolila dvě medvíďata. Lovci sundali ruksaky, uřízli jí tlapy, které byly považovány za pochoutku, a nandali si maso do toren.

Ava seděla schoulená opodál a plakala.

Než se lovci vydali na zpáteční cestu, prosila svého otce Franka, aby vzali medvíďata s sebou.

„Je to moc daleko, nenecháme je ale takhle trápit. Zastřel je, Avo. Jinak pojdou hladem.“

„Já nemůžu, tati,“ zdvihla k němu vážné, uslzené oči.

„Dobře, zítra sem pošlu někoho s klecí, aby je přinesl. Jsou ještě opravdu malá.“

„Děkuju, budu se o ně starat. Co když se zatoulají?“
lekla se Frankova dcera.

„Nesmysl, budou se držet u matky. Nebo toho, co z ní zbylo,“ dodal otec neochotně a pak je čekala dlouhá cesta domů.

Lovci se rozešli a Rita začala vařit medvědí guláš. Avě bylo smutno, šla bosky travou sednout si k potůčku. Uviděla čmeláka, kterého nebezpečné manévry nad hladinou stály málem život, nebýt smutné dívky, která ho vylovila listem z vody a nechala usušit na stráni.

Prostřední ze sester Fullerových vynechala ze vzdoru večeri a šla spát. Druhého dne po ránu ji zbudil podivný hlahol. Vyběhla ještě rozespálá ven a uviděla svá medvíďata. Dala jim z lahví, které Frank Fuller sehnal, napít mléka a celý den byla s nimi. Ani jedna z jejích sester to nechápala. Mabel už byla dívkou a toužila mít hezké šaty a žít ve městě, Rita zase chtěla zasvětit svůj život Bohu a stát se jeptiškou. Jejich otec to všechno považoval za mladický vzdor a snažil se svým dcerám porozumět.

Ava právě slavila patnácté narozeniny a všichni seděli kolem velkého dortu, načež oslavenkyně přivřela oči a sfoukla svíčky. Vtom se zvenku ozval hlahol. Jejich nejbližšího souseda, farmáře, napadlo jedno z už velkých Aviných medvíďat. Náhle vzal otec pušku a Ava uslyšela dva výstřely. Běžela ven jako o život a objala mrtvá těla svých jediných kamarádů. Naříkala nad nimi jako matka nad svými dětmi a plakala dlouho do noci.

Pak se vzchopila, sbalila si pár věcí, své amulety i našetřené peníze a vyklouzla ven oknem. Půjčila si otcova

koně a rozjela se do města. Těsně před soutěskou poplácala hodného starého valacha po pleci a řekla mu, ať se vrátí. Dál šla pěšky, vzdalovala se od jejich srubu a všeho, co dosud poznala. Tak se dostala až do města, kde právě balili šapitó cirkusáci. Došla až k nim a dívala se na jejich zvířinec. Upoutal ji grošovaný kuň a dala mu pár oříšků, které si koupila cestou.

„Co tu děláš?“ zeptal se jí blondatý muž s nápadnými doličky ve tvářích.

„Mohla bych jet s vámi?“ zeptala se a pohodila hlavou.

„Co umíš?“ nechodil muž kolem horké kaše. „Jsem Brian,“ napřáhl k ní ruku.

„Těší mě, Ava,“ řekla klidně.

„To je náhoda, přineseš nám štěstí. Náš cirkus se totiž jmenuje Avalon. Vlez si do maringotky, já to řeknu tátovi.“

„Kdo je tvůj táta, Briane?“ zeptala se.

„Ředitel cirkusu, kotě,“ usmál se na ni ještě jednou, a když bylo po poledni, maringotky se s drkotáním rozjely. Táhl je silné auto a Ava se rozhlédla po ostatních ženách a dívkách, z nichž jedna se zeptala: „Nemáš hlad?“

Ava si uvědomila, že od včerejška nic nejedla. „Mám, ale za jídlo vám zaplatím.“

„Šetři si peníze, na, tumáš,“ namazala jí žena chleba s máslem a medem. „Mé dcery jsou artistky, Avo. Jmenuješ se tak přece... Co dovedeš ty? Říká se, že jseš náš mas-kot,“ rozesmála se silná žena, které tu říkali Manon.

„Umím dobře střílet,“ řeklo to odbojné děvče s velkým očima. Ostatní dívky různého věku se rozesmály a jedna z nich řekla: „Budeme kamarádky, Avo. Já jsem Marilyn.“

Ava přijala nabízenou ruku a poprvé se plaše pousmála.

Na zastávce, když tankovali benzín, se na nováčka přišel podívat sám ředitel cirkusu.

„Brian říkal, že z tebe něco vykřesá. No nevím. Jsi ale celkem hezká a štíhlá, zatím budeš stát v kostýmu u kola a Brian na tebe bude házet dýky. Snad se nebojíš?“

„Ne, nebojím,“ řekla po pravdě, a když odešel, schoulila se v koutku maringotky jako štěně, aby se na chvíli prospala.

Po několika dnech, v dalším z městeček, se kodrcavý průvod maringotek zastavil a Ava Fullerová vyskočila ven.

„Pojď sem, Avo, musíš se učit, aby z tebe jednou něco bylo. Za chvíli půjdete s Marilyn do školy. Tady máš sešity,“ řekla Manon.

„Dobře, jen ještě zaskočím za Brianem,“ odpověděla jí dívka výrazných rysů v obličeji, plném příslibu budoucí krásy, a začala hledat blondátého, dospělého přítele.

Našla ho u koní a velbloudů.

„Avo, jela jsi někdy na velbloudovi?“ zeptal se Brian ve se. Dívka zakroutila hlavou a muž ji silnými pažemi vzdvihl na nejbližší dvouhrbé zvíře. Pak ho vzal za ohlávku a vyšel s ním ven.

„Houpá to jak na lodi, co?“ usmíval se na Avu.

„Já nikdy na lodi nejela,“ přiznala se a pak se opatrně zeptala: „Umíš dobře házet dýkami?“

„Táta ti už asi řekl, co zatím budeš dělat. Ale já mám s tebou velké plány. Potřebujeme časem novou krasojedkyni... Umíš to trochu s koňmi?“

„Umím jezdit i bez sedla,“ pochlubila se a Brian řekl: „Vezmu si tě do parády, mladá dámo, a uvidíme, jestli nezklameš mé očekávání.“

Ze všeho nejméně ho chtěla zklamat a rozhodla se, že bude držet a stane se tedy krasojedkyní. Byl to její další plán. Vždycky si vytyčila cíl a dosáhla ho. Jako když se chtěla naučit střílet. Nestačilo jí být dobrá, toužila být perfektní. Přemýšlela o svém otci a o tom, jestli ji hledá, a pak si náhle vzpomněla a vykřikla: „Já vlastně musím do školy!“

„Tak se drž,“ zachytil ji, když sklouzla z velblouda a ona doběhla k maringotce, rozloučila se s Manon a připojila se k Marilyn.

Do třídy přišly pozdě a nepříjemná učitelka je postavila před tabuli.

„Tohle budou vaše spolužačky, jsou z cirkusu,“ dodala s despektem. Ozval se tlumený smích.

„Jak se jmenujete?“ zasedla učitelka za katedru a cvakla propiskou.

„Já jsem Ava... Ava Grinnová,“ rozhodla se změnit jméno, aby ji nedeportovali za otcem, který ji určitě postrádal.

Potom se představila půvabná blondýnka Marilyn a zasedly společně do zadní lavice.

Ava se učila rychle a dobře, vnímala učitelčin výklad a dělala si poznámky do sešitu. Toužila ve všem vyniknout a nevěšela si zvědavých pohledů nových spolužáků. Teprve o přestávce se k nim sesypalo plno zvědavců, kteří je zahrnuli otázkami a horlivě brebentili.

„Nebojíte se tygrů?“ zeptala se trochu naivně pihovatá zrzka.

„Já jsem artistka,“ odpověděla Marilyn s úsměvem. „Nepracuji s tygry.“

„A co umíš ty?“ zeptal se jeden nafoukaný mladík Avy.

„Zastřelit v lese grizzlyho,“ opáčila s pohrdlivým úsměvem, zvedla se a šla k oknu.

Krajina kolem už nebyla tolik hornatá a uviděla i odsud, jak se nad plání zdvíhá jejich cirkusový stan. Přemýšlela o tom, že se zcela vydá na milost a nemilost Brianovu umění, a mrazilo ji z toho v zádech, ale hezky.

„Já půjdu večer do cirkusu Avalon. Budeš tam vystupovat?“ přišlo za zamyšlenou Avou jedno děvče.

„Ano, budu,“ přikývla. „Budou tam kolem mého těla házet dýky.“ Tím si vysloužila respekt všech.

Odpoledne jí Brian přinesl kovbojský kostým, sestávající se z přilehavých kožených kalhot s třásněmi a haleny. Ava se do něho rychle převlékla a na rameno si hodila svůj neudržovaný cop.

„Vypadáš jako indiánka,“ zhodnotil její úbor Brian a podotkl: „Je ti to trochu velké přes prsa, ale Manon to do večera založí. Teď si tě vyzkoušíme, pojď za mnou.“

Uviděla velké dřevěné kolo a Brian přikázal: „Tady si stoupni, nohy mírně rozkroč a roztáhni ruce. Takhle,“ zformoval její tělo do potřebné pozice. „Teď se nesmíš ani pohnout, jinak bych tě mohl zranit.“

„Je mi to jasné,“ přikývla, Brian popadl první dýku a hodil. Ava instinktivně zavřela oči.

„To ne, to nesmíš. Musíš se tvářit sebevědomě, na znamení, že mi naprosto důvěřuješ. Řekni: věříš mi, že se ti nic nestane?“

„Ano, zkus to znovu,“ přikývla. Vyzývavě pozdvihla bradu a napřímila se. Kolem ní prosvištělo postupně šest dýk a ona nehnula ani brvou.

„Výborně,“ zasmál se ulehčeně. „My dva budeme dneska večer za hvězdy. Jsem rád, že jsem se v tobě nezklamal.“

Ava osaměla a Brianova chvála pro ni byla tím největším povzbuzením. Na chvíli se jí zastesklo po otci a po sestrách, ale něco mnohem silnějšího, krev její indiánské babičky, ji poutalo ke kočovnému způsobu života. Prahla po dálkách a dobrodružství a nebála se jít za svým snem. Tím spíš, když ji teprve čekal Brianův výcvik.

Nastal večer a velký, barevný stan už dominoval okolí a ji čekalo první představení. Z amplionů vyhrávala veselá hudba a z tlampače nad její hlavou se ozývalo neustálé žvanění konferenciéra. Musela jít jinam a těsně před začátkem představení se převlékla do svého prozatímního kovbojského kostýmu.

Potom představení v přeplněném stanu začalo a ona se okouzleně dívala škvírou v oponě na dva klauny, kteří uváděli celý program.

Sváděli „bitvu“ vodními pistolkami za smíchů těch nejmenších. Potom přišla na řadu drezúra koní, kteří byli skutečně nádherní a každý z nich měl na hlavě zlatý chochol.

Prostor přeběhli opět klauni a už předváděla své umění hadí žena. Ava ji v duchu obdivovala a po jejím sugestivním vystoupení, ukončeném tím, že kouřila cigaretu a podávala si ji nožkou do úst, měla trému za Marilyn, když nastalo vystoupení artistických akrobatů. Vše se zdařilo a Avě svítily vzrušením oči, jakmile do manéže vběhli velbloudi. Po nich vystupovala postarší krasojezdkyně a Ava chtěla vědět, co všechno by se musela naučit. Když sledovala její umění, začala klesat na duchu.

„To nikdy nezvládnou,“ povzdychla si nahlas.

„Co říkáš? Teď následuje naše číslo, Avo,“ položil jí Brian ruku na rameno. Prohlédla si ho. Zářil flitry a ona proti němu vypadala jako chudá příbuzná.

„Tak pojď,“ postrčil ji do kuželu světla, když přinesli do manéže dřevěné kolo. Za vibrata bubnů se postavila ke kolu a nevnímala vůbec diváky, oslepená reflektorem viděla jen Briana, a to ji uklidňovalo.

Vzduchem zasvištěly dýky a rozezněla se hudba. Uslyšela potlesk a udělala malé pukrle.

„To není všechno, holčičko,“ došel k ní Brian. „Stoupni si hezky tady,“ ukázal na druhou stranu kola a začal ji k němu připoutávat. „Věř mi,“ šeptl jí do ucha. A ona mu věřila.

Když byla připoutána, kolo se roztočilo. Vše s dýkami se opakovalo a Ava cítila, jak se jí motá hlava. Vibrato se opakovalo se zvýšenou razancí a Brian si začal zavazovat oči.

Avino srdce tlouklo splašeně v hrudi jako srdíčko holouběte a nad její hlavou se zabodla dýka hozená poslepu. Ozval se mohutný aplaus a po chvíli byla volná.

„Vynikající práce,“ poplácal ji v zákulisí Brian po rameni a ona byla tak překvapená celým číslem i vlastní odvahou, že se ani nešla podívat na drezúru tygrů.

Vzpamatovala se až při závěru představení, kde vystupoval jejich jediný slon, a skutečně se bavila jeho kousky.

Její první představení skončilo.

Došla k maringotce, kde už seděla Marilyn a nabídla Avě: „Rozčešu ti vlasy, chceš?“

„Budou asi dost zacuchaný, jestli máš čas...“

„Máš nádherný vlasy,“ usmála se Marilyn a rozpletla jí dlouhý cop.

Ve vzduchu bylo cítit, jak Manon připravuje večeri. A Ava pojednou pocítila, že našla v cirkuse Avalon novou rodinu.

Vbrzku začala skutečná dřina pod Brianovým vedením. Záhy jí všechno zevšednělo, ale představení bývalo přesto pokaždé svátkem.

„Tak se podíváme, co vlastně umíš,“ rozhodl se jí věnovat její dospělý přítel. „Umíš provaz?“

„Ano,“ svezla se ladně k zemi.

„Most?“ pozdvihl obočí.

„Ten taky, a chodit po rukou,“ předvedla mu postupně své umění.

„Dobře,“ pokýval hlavou. „Salto?“ pozdvihl obočí. Ava, pružná jako kočka, zvládla i toto.

„A co takhle rozštěp?“ vyzval ji Brian.

„Co to je?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Pojď ke mně,“ uchopil ji kolem pasu a pomalu ji spouštěl na zem, až se její šlachy napjaly.

„Au, to bolí!“ vykřikla. Rázem ji vytáhl zpět a pohladil ji po hlavě.

„Každého to zpočátku bolí, zeptej se Marilyn. Ale musíš to zvládnout, překonat se. Dáš to pro dnešek ještě jednou?“

Ava přikývla. Napodruhé jí do očí vhrkly slzy, ale ani nepípla.

„Naučím tě pár cviků z kung-fu, které ti pomohou zpružnit šlachy. Cvič je každý večer a uvidíš, že to zvládneš. Teď ti ty cviky předvedu.“

„Briane, ty umíš kung-fu?“ zeptala se ho zvědavě.

„Už jsem dlouho necvičil... snad tě nezajímá právě tohle?“

„Nauč mě to,“ roztála a usmála se.

„Dobře, budu tě cvičit ve volném čase. Jsi vážně zvláštní holka,“ zadíval se na ni.

„Podívej se,“ vysvětloval jí, „takhle podřepni a lokty dej mezi kolena. Stůj na špičkách... dobře. A teď tlač kolena od sebe, co nejvíc to jde, a teď uvolni. Zvládneš i lotosový sed?“ předvedl jí polohu pro rozjímání. Zkroutila nohy také chodidly vzhůru a ruce položila na kolena.

„Ruce měj jako rozvítý lotos a klidně, zhluboka dýchej, Chceš li, zavři oči a rozjímej.“

Nejprve vnímala jen bolest šlach, ale pak uviděla svým vnitřním zrakem rozkvetlou louku. Nakonec se jí před očima zjevila tvář mladého kaskadéra s vyzývavou tváří a ona se probrala z transu.

„Vstaň už z té země, je ještě chladno. A to pro dnešek stačí, dobrou noc,“ řekl Brian a vzdaloval se mezi maringotkami k místu, kde popíjeli dospělí.

Ava našla svou maringotku a ulehla vedle Marilyn. „Já krvácím,“ lekla se po chvíli.

„To nic není, takhle teď budeš krvácet každý měsíc,“ přinesla jí Manon vatu. Stává se z tebe žena a už můžeš otěhotnět. Nevěř proto mužům a vyhýbej se jim, jak můžeš.“

„I Brianovi?“ špitla tiše.

„Tomu můžeš věřit,“ podotkla Manon hrdelním hlasem. „A teď už spěte, děvčata,“ zhasla lampičku.

Čekalo je poslední cirkusové představení a Ava věděla, že potáhnou zase dál. Onen nafoukaný mladík ze školy ji při posledním společném vyučování pozdržel ve třídě a pokusil se ji políbit. Líbil se jí, ale uhnula rty a rychle odešla. Musela přemýšlet o svém dospívání. Věděla, že to bude trvat ještě dlouho, než bude plnoletá, ale jak se jí z ploché hrudi začaly zdvíhat hroty drobných ňader a boky se začaly zakulacovat, přitahovala pohledy chlapců a vůbec se jí její nová úloha nezamlouvala. Pro Briana byla ale stále stejný „žabec“ a trávila s ním nejvíce času. Věděla, že když mu pomůže vykydat hnůj od koní a velbloudů, může se jí déle věnovat a učit ji základům kung-fu.

Jednou sebou přinesl kouli a řekl jí: „Zkus na ní balancovat.“ Vysadil ji nahoru a ona se na ní ke svému velkému překvapení pár chvil udržela.

„Výborně, znovu.“

„Chtěl jsi snad, abych se učila krasojedkyní... Proč ta koule?“ zajímala se Ava.

„Kdepak rovnou na koně... natloukla by sis. Beztak si natlučeš ještě mockrát a teprve pak se uvidí, co v tobě skutečně dřímá. Pojď, zkusíme, jestli bys už neudělala rozštěp.“

„Ještě kousek,“ zavzlykala bolestí. „Jsem prý stará, než abych se něco pořádného naučila, říkála to Manon,“ svěříla se Ava Brianovi.

„Já si to nemyslím. Jsi ohebná jako ratolest a moc se snažíš. Nemysli si, že to nevidím.“

„Nemohl bys mi dát další lekci v kung-fu?“ poprosila ho napjatě.

„Dobře, začneme s výkopy,“ předvedl obrat o sto osmdesát stupňů a krátce se zasmál jejím rozpakům.

„Zdá to těžké, ale zvládneš to. Naučím tě další cviky. Nebo to chceš vzdát?“

„Nevzdám to,“ zdvihla umíněně bradu a oba se po chvíli rozesmáli.

„Jsi paličatá jak velbloud a jankovitá jako kobyly – muž, který tě jednou dostane, to nebude mít s tebou lehké.“

„To je ještě hodně vzdálená budoucnost,“ zamračila se na chvíli Ava.

„Zítra vyrážíme a pojedeme dál na východ. Tam už nejsou hory, jen rovina. Kočujeme jako indiáni a ty musíš mít v sobě kapku indiánské krve.“

„Mám, po své babičce,“ hekla námahou při složitém cviku.

„Takže ty amulety, co nosíš na hrudi, jsou od ní?“ zajímal se Brian.

„Já ani nevím, dal mi je otec.“

„Marilyn mi říkala, že prý dobře střílíš... je to pravda?“

„Můžeme si dát závody,“ zasvítily Avě sebevědomě oči jako řezavé uhlíky.

„Platí,“ pousmál se nad tím nápadem Brian a odešel pít pálenku.

Ava se za ním dívala s obavami, ale pak šla jako každého dne za Marilyn, aby jí před večeří rozčesala dlouhé, lesklé prameny vlasů, které přes den spoutávala do copu.

V maringotce to drklo a celý zástup vozů se vydal druhého dne opět na další cestu mírně zvlněnou krajinou. Slyšela hýkat velbloudy, kterým se to putování nikdy moc nelíbilo, řevem jim odpovídali hladoví tygři.

Jeli pomalu podél jižních hranic Montany a Ava v každé volné chvílce opakovala cviky pro kung-fu.

Při přestávce v nikdy nekončící cestě uviděla stát Briana opřeného u jedné z maringotek a přišla až k němu.

„Co tě trápí?“ vytrhla ho z jeho úvah.

„Ale, můj táta má finanční potíže. Budeme muset prodat slona.“

„Je starý, moc za něj nedostane,“ mudrovala Ava.

„Starý je, ale moc toho sežere. Za velbloudy bychom moc nedostali a koně a tygry si musíme nechat, pak bychom už neměli nic.“

„Ale jak je to možné? Vystoupení byla přece vyprodaná, Briane.“

„To jo, ale všechno je čím dál dražší. Musíme šetřit na všem, jestliže nezvýšíme cenu vstupenek... A to dělat nechceme.“

„Aha,“ nahlédla se Ava a pomalu odcházela, aby ponechala Briana jeho úvahám.

Zašla do maringotky ke slonovi, který strávil v cirkuse Avalon téměř celý svůj život. Současný ředitel ho dostal ještě od svého otce a bylo to staré, dobrácké zvíře. Přinesla mu trochu mrkve a hladila ho po zvrásněném chobotu.

Syn principála ji tam našel a usmál se na ni. „Na tobě ale šetřit nechci, máš hotový nový kostým pro vystoupení.“

„Vážně, Briane? Děkuju,“ hlesla bezduše.

„Nechceš ho vidět?“

„Mhmm,“ pokývala hlavou. „Neprodávejte Freda,“ upřela na Briana velké oči, přičemž se mazlila se sloním chobotem.

„No, uvidíme, jak se nám povede při příští štaci. Buďto musí slon, nebo někteří artisté, včetně hadí ženy. To bys chtěla, aby přišli o práci?“

„Udělejme průvod městem, bude narváno. Cirkus bez slona, to už není ono,“ navrhla moudře Ava.

„Není to špatný nápad... řeknu to otcí. Sejdeme se večer při cvičení. Zatím protahuj šlachy,“ nařídil jí nesoustředěně a odešel.

Marylin, která měla základy baletu, přišla pro Avu, která se zdála neúnavná, aby ji učila ladnosti pohybů. Našla pro ni dokonce piškoty, které jí byly akorát, a společně cvičily.

Náhle k večeru do maringotky nakoukl krotitel a broukl: „Avo, máš jít za principálem.“

Ava překvapeně pootevřela rty a vyklouzla ven, do šera. Tiše jako myška přiběhla k ředitelově maringotce, a protože si myslela, že ji propustí z cirkusu, draly se jí slzy do očí. Povzdychla si a zaklepala.

„Jen pojď dál,“ vtáhl ji Brian dovnitř.

„Dobrý večer, pane řediteli,“ uklonila se mírně Ava.

„Tak to je z téhle hlavičky, uspořádat pochod městem jako kdysi,“ zabafal postarší pán z doutníku. Věděla, že je to sám ředitel cirkusu. „Teď nás čeká Bozeman, tam nás vždycky měli rádi. Máš ještě nějaký nápad?“ pohlédl ředitel na křehkou, ale vnitřně silnou dívku.

„Mohli bychom prodávat před zvěřincem zeleninu jako pamlsek, aby mohli lidé krmit zvířata.“

„Velmi dobře. To všechno uděláme. A teď už nás nech, děvenko,“ pousmál se jinak ztrápený ředitel. „Jsi chytrá hlavička.“

Slunce zapadalo už velmi pozdě a Ava byla opálená do bronzova.

„Ukaž, jak se udržíš na kouli,“ přišel ji vyzkoušet jednoho dne Brian, když dorazili do největšího města, které zatím Ava viděla, Bozemanu.

Vyzdvihl ji nahoru a ona na ní balancovala, aniž by spadla. Desítky a desítky hodin dřiny se zúročily a ona seskočila ladně dolů a udělala baletní úklonku, kterou ji naučila Marilyn.

„Nevím, jak jsi to vůbec dokázala, ale jsi perfektní. Je čas, abys začala cvičit na koni. Naši bývalou krasojezd kyni už otec propustil, protože ztloustla. A na tebe čeká Sníh, tvůj budoucí kuň. Pojď se s ním seznámit, koupil jsem ho pro tebe.“

„Ale Briane, tos neměl...“ věnovala mu zářící pohled. „Je opravdu krásný,“ zakroutila obdivně hlavou nad tříletým cvičeným běloušem. „Opravdu moc, moc děkuji, Briane,“ políbila ho na tvář. „Můžeme se trochu projet?“

„Napřed se seznámte,“ podal jí do ruky cukr.

Sníh nedůvěřivě zafrkal, ale nechal se poplácat po šíji a vzal si z Aviny štíhlé dlaně pamlsek.

„Teď ho osedlej, říkála jsi, že umíš jezdit bez sedla...“

Ava v duchu odfrkla a vyhoupla se na nového koně. Zatančil pod ní, jako by si nebyl jistý, zda si jsou souzeni, ale ona se naklonila a cosi mu šeptala do ucha. Už zcela klidný Sníh vyjel po rampě dolů, cválali kousek po silnici Bozemanu a lidé se za nimi otáčeli. Chyběla jí tady volná příroda, meze, potoky a stráně a byla trochu zklamaná.

Když se vrátila z projíždky a vyhřebelcovala od nynějška svého bělouše, přišla za ní Marylin, jestli si nechce koupit něco na sebe. Šetrná Manon uspořila nějaké peníze a teď poslala děvčata na nákupy.

„Já nic nepotřebuju,“ ohradila se Ava.

„Ale ano, jen jdi. Máš jen tyhle kalhoty,“ konstatovala Manon situaci jejího šatníku. „A pak ještě ty kožené od svého bývalého kostýmu. Možná kdybych ustríhala po stranách ty trásně... Už vyražte, děvčata.“

„Tak jdeme, bude to zábava,“ chytla ji Marilyn a ještě svoji sestru Nancy za ruku a vydaly se do města.

Chvilí bloumaly promenádou a Ava se divila množství obchodů a světel všude kolem.

„Podívej, to jsou krásný šaty!“ přitiskla Marilyn nos na výlohu. „Mít takový, Brian by mě už nepřehlížel,“ dodala smutně.

„Ty... jsi zamilovaná do Briana?“ podívala se Ava.

„Ani nevíš jak, pořád o něm žvaní,“ píchla na svou sestru Nancy.

„A víš ty co? Já si je koupím,“ zamračila se soustředěně Marilyn a všechny dívky vešly do obchodu.

Ava ještě neviděla takové množství oblečení, doma nosila obvykle džíny a také si je tu koupila. Potom neodolala a koupila si ještě žlutou, odvážnou letní halenku. Měla z ní skutečně radost, když si ale vzpomněla na nejistou budoucnost slona Freda, chtěla ji vrátit. Pak jí ale poklesla ruka a dala halenku do nákupního košíku. Zdálo se jí, že se Marilyn dočista zbláznila. Koupila si těsné, černé šaty na ramínka s ozdobným páskem. Vypadala rázem skoro jako dospělá, ale utratila za ně všechny našetřené peníze.

„Máma mě přerazí, ale ať!“ nakrčila Marilyn nos a šla v šatech domů. Už nebylo co nakupovat, všechny peníze byly fuč.

„Ahoj Briane,“ prohodila Marilyn u jedné z maringotek, kterou míjely, téměř koketně. Blondatý muž se otočil a překvapeně se zadíval na stálou artistku cirkusu Avalon.